

 HARLEQUIN®

Sjalooline romaan

SÜÜTUST
KURTISAANIST
SEIKLEJA
PRUUDIKS

Shelley õeste ümbersünd
Triloogia 3. raamat

LOUISE
ALLEN

Louise Allen
INNOCENT COURTESAN TO ADVENTURER'S BRIDE
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Melanie Hilton
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E05240612
ISBN 978-9949-25-215-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Autori märkus

Celina Shelley on Shelley õestest kõige noorem ja kõige häbelikum. Ta on alati pidanud end arakeseks, võrreldes kangekaelse Megi ning rahuliku ja otsusekindla Bellaga, kuid tema ainus mässuline samm viib ta üsna šokeerivasse ja skandaalsesse paika. Sealt edasi ei oota lihtsalt kokkuvõtte, vaid ülepeakaela põgenemine seaduse eest. Kuidagi peab Lina leidma endas julguse, mille olemasolust ta teadlikki polnud. Selle avastamine üllatas teda peaaegu niisama palju kui mind!

Teadsin, et pean leidma talle mingi varjupaiga, ning sõna otseses mõttes komistasin selle otsa Norfolkis põhjarannikul Sheringham Parkis, millest sain inspiratsiooni Dreycott Parki loomiseks. Maja ja park kuuluvad praegu Briti Rahvusliku Pärandi Fondile; maja ei ole üldsusele avatud, kuid pargis saab jalutada ning ronida üles mäkke tuulte küüsis lehtlase, täpselt nagu tegi Lina.

Tundus ka õige anda häbelikule õele kangelaseks uljas seikleja. Armusime Linaga mõlemad ülepeakaela Quinn Ashleysse ja loodan, et seda teete "Shelley õeste ümbersünni" viimases osas, Lina seikluse arenedes teiegi.

Proloog

London, 4. märts 1815

“Teie, mu kallid preili Celina Shelley, olete päris kindlasti äri jaoks suur vara.” Härra Gordon Makepeace ristas laua-kattel käed ja naeratas.

Lina polnud eales näinud elusat krokodilli, kuid nüüd võis ta seda täiesti selgelt ette kujutada. “Te peate vist silmas, et minust on ärile kasu, härra Makepeace. See tähendab, ma loodan, et siin Sinises Ukses arveid pidades ja majapidamist juhtides suudan ma tasuda osa oma võlast tädi Clara ees selle eest, et ta mu enda juurde võttis.” Lina vaatas suletud ukse poole, mis viis tädi tubadesse. “Ma peaksin tõesti minema ja vaatama, kuidas temaga on. Olin just minemas, kui te tulite.”

“Mina nii ei arva.” Naeratus oli kadunud. “Me ju ei taha, et te temalt nakkuse saaksite?”

“Mu tädil on krooniline kõhuhäda. See pole just nakkav.” Lina tõusis ja astus ukse juurde. See oli lukus.

“Istuge, preili Shelley.” Ähmane ebamugavustunne, mis oli ärevuse tõttu tädi pärast jäänud peaaegu märkamatuks, muutus külmaks hirmujudinaks.

Kakskümmend kuud tagasi oli Lina põgenenud oma masendava koduse elu eest Suffolki kiriklas, et leida varju

tädi juures. Ta oli teadnud tädist vaid ühe aastaid tagasi ta emale kirjutatud kirja kaudu ning oli olnud suur vapustus avastada, et tädi Clara polnud kaugeltki tema ettekujutuste lugupeetud vanatüdruk, vaid *madame* Deverill, ühe Londoni kõige eksklusiivsema bordelli omanik.

Ent Lina oli kõik sillad põletanud, ta ei saanud minna tagasi kirikla närusesse turvalisusesse, tagasi ühe juurde vaid kahest inimesest, kes teda armastasid – õe juurde, kelle ta oli ära joostes maha jätnud. Isa ei laseks teda enam kunagi üle läve ning skandaal tema praeguse elukoha pärast jätaks ta vanema õe mainele pleki.

Lina oli põgenenud impulsiivselt, haarates kinni peidetud kirja pakutud haprast eluniidist. Ta oli olnud nii kohutavalt õnnetu, tundnud end nii täielikult lõksus, et ei suutnud mõelda millestki muust peale põgenemise, eriti pärast seda kui Meg, tema teine armastatud õde, oli kodust ära jooksnud. Nüüd näris teda südametunnistusepiin ja teadmine, et ta poleks tohtinud Bellat üksi jätta.

Lina elegantne ja kaunis tädi oli ta ühtki sõna ütlemata vastu võtnud, andnud talle toa oma erakorteris maja ülemisel korrusel, kus akendest avanes vaade St. Jamesi palleele, ning kohtles teda nagu oma tütart. Kuidas ta saaks tagasi minna? oli tädi Clara küsinud. Isa ei laseks teda uksest sisse. Bella oli õdedest see mõistlik ja stoiline, oli tädi öelnud. Kui ka tema tahab lahkuda, siis ta teeb seda. Kuid Lina südametunnistus vaevas teda endiselt.

Gordon Makepeace oli olnud tädi vaikiv äripartner seitsaadik, kui mõne aasta tagused probleemid raske iseloomuga majaperemehega olid viinud Clara pankroti äärele. Mehe raha oli äri päästnud ja nüüd õitses see jälle, rääkis tädi Clara Linale, kui õetütar palus, et võiks võtta

üle need tööd, mis pole otseselt seotud ettevõtte tegevusalaga. Nüüd arvutas Lina iga kuu välja ginid, mis moodustasid Makepeace'i osa kasumist.

Siiani oli Makepeace olnud varikuju, kuid viimase haigushoo tõttu oli *madame* Deverill liiga vilets, et voodist tõusta, ning mees oli lihtsalt kohale ilmunud ja äri juhtimise üle võtnud. "Miks te mind mu tädi juurde ei lase?" nõudis Lina. "Teil pole mingit õigust..."

"Mul on siia paigutatud arvestatav rahasumma ja kuna *madame* pole hetkel suuteline äri juhtima, olen teinud tutvust raamatupidamisega." Makepeace viipas arveramatute poole. "Ma näen võimalusi, mida pole ära kasutatud; sissetulekuteid, mida pole seni uuritud. Kavatsen võtta asjad oma kätte. Seda kohta ootavad ees muutused." See oli ähvardus, mitte ettepanek.

"Millised muutused?" küsis Lina. Tädi Clara saab ju ometi varsti terveks? Ta ei saanud ju mõelda, et see mees hakkab siin otsuseid langetama.

"On teenuseid, mida siin majas ei pakuta. Äärmiselt tulusaid teenuseid." Makepeace kergitas kulmu, nagu õhutades Linat oletusi tegema. Tädi oli seletanud Linale oma äriasju viisil, millest isegi süütuim kirikuõpetaja tütar aru sai. Sinine Uks müüs seksi. Luksuslikke naudinguid koos suurepärase toidu, hea veini ja valitud meelelahutusega.

"Aga neitsisid ma siia ei võta," oli *madame* öelnud. "Ja lapsi ka mitte. Ja ma ei sunni tüdrukuid tegema asju, mida nad ei taha teha. Minu tüdrukud saavad korralikku palka ja ma kannan nende tervise eest hoolt." Äge pilk tädi silmades oli Linale öelnud, et need on midagi enam kui vaid majareeglid. Kunagi ammu, mõistis ta, oli keegi sun-

dinud tädi tegema asju tema tahte vastaselt ning see oli jätnud sügavad armid.

Hiljem oli Lina oma jahmatuseks avastanud, et tema ema ja tädi olid mõlemad olnud nooruses kurtisaanud. Esmalt oli Lina liiga rabatud, et midagi pärida, ent siis, ikka veel peaaegu võimetu kuulnud uskuma, oli ta sõandanud selle kohta küsida.

“Me armusime vendadesse,” oli Clara kibeda naeratu-sega öelnud. “Nad võrgutasid meid ja hülgasid siis siin, St. James’ sis, kuhu me olime neile süütult järgnenud. Me olime noored ja suures segaduses, meie süda oli murtud ning üsna pea leidis meid üks lõbumajapidaja.

Me saime kiiresti täiskasvanuks,” lisa tädi nagu möödunud aastatele tagasi vaadates. “Me panime raha kõrvalle, leidsime rikkaid “sõpru” ja mina avasin omaenda maja, millest kasvas ajapikku välja Sinine Uks. Sinu ema, jumal õnnistagu teda, ei harjunud sellega kunagi – tema hooleks jäid majapidamine ja arveraamatud, täpselt nagu sinul praegu.”

Seda, millega tuli harjuda, oli nii palju. Lina esitas vaid ühe küsimuse. “Aga kuidas kohtus mamma papaga?” Oli ju selge, et raevukalt moraalne reverend Shelley polnud elu sees jalga lõbumajja saanud, välja arvatud ehk selleks, et süüdistada selle asukaid kõikvõimalikes pattudes ja ennustada neile põrgutuld?

“Ta kohtus sinu papaga Green Parkis. Annabelle riie-tus alati, noh, nagu daam. Su isa komistas ja väänas pahk-luu välja ning su ema peatus, et talle abi pakkuda – see oli armastus esimesest pilgust. Sinu papa polnud siis veel sää-rane puritaan, kelleks ta hiljem sai,” turtsatas Clara. “See tuli hiljem. Muidugi ei rääkinud Annabelle talle sellest,

millega ta tegeleb. Su isa uskus, kui Annabelle rääkis, et mina olen lesk ja tema minu seltsidaam. Nad abiellusid, kolisid kusagile Suffolki kolkasse, said kolm last ning su isa muutus iga aastaga üha jäigemaks ja vagatsevamaks. Ja su ema lakkas teda armastamast ja vajus tema kõrval tui-ma masendusse. Aga ma olen mõelnud, ”jätkas tädi mõtlikult, ”kas su isa võis su ema minevikust midagi teada saada või midagi kahtlustama hakata. Me ei saa seda enam kunagi teada, kuigi su ema kirjadest jäi mulje, et su isa muutus üha kahtlustavamaks ja arutumaks. Su ema koh-tus Richard Lovatiga ja nad põgenesid. Ta kirjutas mulle, et kindlasti laseb su isa teil kõigil tema juurde minna – lõppude lõpuks olite te ju vaid tüdrukud. Kuid su isa keeldus. Annabelle oli kui meelest ära – Lovat viis ta välis-maale, kuid su ema suri kaks aastat hiljem Itaalias. Ma ei usu, et ta suutis endale eales teie mahajätmist andes-tada.”

Lina tundis, kuidas ta pilk muutus ähmaseks ja ta sun-dis end koondama tähelepanu uuesti mehele teisel pool kirjutuslauda. Ta oli jätnud Bella maha samamoodi, nagu tema ema oli jätnud maha oma tütre. Noh, nüüd peab ta oma hoolimatu, iseka paanika eest maksma. ”Mida te ka-vatsete teha?” küsis Lina, püüdes oma tundeid mitte välja näidata. Nagu kõik jõhkardid, saaks mees tema hirmust vaid hoogu juurde.

”Alustuseks realiseerida mõned varad. Kõigepealt teid.”

”Mind?” Lina neelatas.

”Te ju olete neitsi, eks ole, preili Shelley? Äärmiselt väärtuslik vara – ilus, hästi kasvatatud noor daam.”

”Ei!” Lina tõusis nii järsku, et tool kukkus mürtsatuse-ga ümber.

“Aga muidugi. Või ma nõuan kõigi oma investeringute tagastamist, ning selleks peaks teie tädi kogu ettevõtte maha müüma, sest päris kindlasti pole tal nii palju vaba raha.

Ma ostan tema osa mõistagi ära ning siis hakkavad need pisikesed poputatud libud, kes siin töötavad, teenindama *kõiki* kliente – igal moel, mida klient vaid soovib. Mina säärast pirtsutamist ja valimist ei salli. Paar piitsutamistuba, iga nädal Rooma orgia, neitsite oksjon – need annavad meile hea hoo sisse. Mul on ideid, pealegi väga tulusaid.”

Lina nihkus tooli taha. Ta süda peksis ja suu kuivas. Võib-olla oli tädi Clara haigus ikkagi nakkav. Tal peab olema palavik, ta näeb seda unes. “Te... te müüksite mu sellele, kes pakub kõige rohkem?”

“Oh ei, teid ma oksjonile ei paneks. Teile on Sir Humphrey Tölvurst juba pakkumise teinud.”

“Rahukohtunik?” Kuid Sir Humphrey oli vähemalt viiekümnene. Ta oli paras suurustleja ning käis siin vaid kaartemängimas ja tüdrukuid vahtimas. Lina oli näinud meest sirmiga varjatud galeriist, kust tädil oli kombeks salongis toimuvat jälgida.

“Seesama. Näitasin teid talle tänaval ja ta oli teist väga sisse võetud. Muidugi ei tahaks ta teha tegemist mingi oksjoniga, selleks hindab ta oma privaatsust liiga kõrgelt. Ma suutsin seda tingimust arvestades leppida kokku väga hea hinna.” Makepeace kõhistas naerda. “Tõepoolest väga hea hinna.”

“Ja siis?” küsis Lina, üllatudes isegi, kuuldes oma hääles trotsi. Ta polnud kunagi julgenud vaadata näkku ohule või oma isa jõhkrale vihale. Ta oli alati olnud arglik õde,

kes pani plehku, kui ei saanud end ära peita. Kuid nüüd tundus, et viimse piirini viiduna võis ta üritada vastu hakata.

“Te saate minu neitsilikkust müüa vaid üks kord.” Vähemalt valetamata. Tüdrukud olid Linale rääkinud, kuidas neitsit teeselda, nagu ka paljust muust; see kõik oli teda hingepõhjani vapustanud. Kuid nende rõõmsameelne ja aval leppimine äriiga meeste ja naiste vahel selle kõigis veidrates ja jahmatavates ilmingutes oli Linale palju õpetanud – vähemalt teoorias – ning oli võtnud tahtmise neid hukka mõista.

“Tõsi,” nõustus Makepeace. “Aga see annab mulle kena summa investeerimiseks varustusse, mis selles asutuses puudub. Piitsutamine on väga moes.”

“Aga selles vallas on asjatundjad Ema Molli juures,” sähvas Lina tüdrukute klatši edasi rääkides. “Konkurents on liiga suur, et avada neile nii lähedal veel üks piitsutamistuba.”

“Oh ei. See pole mõeldud neile härrasmeestele, kellele meeldib lasta end nuhelda. See oleks neile, kes tahavad ise karistada.”

“Aga tüdrukud...”

“Teevad seda, mis neil kästakse või leiavad end rentsis.”

Lina pigistas hambad kokku, et need ei plagiseks. Üks tüdrukutest, Katy, oli näidanud talle ühes teises lõbumajas piitsutamisest saadud arme. Katyt oli seal kinni hoiatud, kuni tal oli õnnestunud mööda vihmaveetoru alla ronida ja põgeneda.

“Ma lähen ära,” ütles Lina, püüdes manada hääle enesekindlust. “Ma lähen tagasi isa juurde.”